

Arrest

nr. 321 103 van 3 februari 2025
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 3 maart 2023.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 oktober 2023 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 7 november 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [S.N.]

[...]

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 03/03/2023. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn moeder haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn moeder is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna:

de wet van 29 juli 1991), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoekster verstrekt de volgende toelichting:

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner la requérante du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause :

- situation liée à la procédure de mariage en cours ;

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré à Madame [S.] sur base de l'article 7, al.1er, 2 de la loi du 15 décembre 1980 « délai dépassé »

La décision querellée n'est donc pas adéquatement motivée et doit être annulée.

La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause. Si la partie adverse avait pris la peine d'entendre la requérante, elle se serait très vite aperçue combien les éléments évoqués ne reflètent pas la réalité.

Le droit d'être entendu est un principe général de droit dont le respect aurait permis à Madame [S.] d'exposer le préjudice réel qu'impliquait cette décision.

En vertu de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier.

Le droit d'être entendu suppose qu'au moment de prendre la décision concernée, l'administration tienne compte des éléments invoqués et qu'elle les intègre dans sa motivation. Si elle ne le fait pas, elle viole l'obligation de motivation matérielle et formelle prévue à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Conformément à une jurisprudence constante, le Conseil de céans applique le droit d'être entendu, en tant que principe général du droit de TUE, aux décisions prises par les autorités belges en exécution de la législation européenne.

La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...] Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les États membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] »

Vu l'importance cardinale que revêt le droit d'être entendu, il convenait de veiller à son exercice effectif ce qui n'a absolument pas été le cas dans le cadre de la décision entreprise. Partant, la requérante invoque une rupture de l'obligation du principe de minutie et de bonne administration ainsi qu'une violation de son droit à être entendu, ce qui devrait justifier, sur cette seule base, l'annulation de la décision concernée.

La requérante est tout à fait conscient de l'arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE dans lequel il est précisé :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée. Il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

En d'autres termes, il convient de démontrer que si la requérante avait été entendue en temps utile et de manière effective, la procédure aurait pu connaître une autre issue.

En l'espèce, la requérante aurait pu faire valoir les démarches entreprises avec Monsieur [B.] quant à leur futur mariage. Les liens qui unissent ces deux personnes entrent inévitablement dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH.

L'affaire est entendue depuis longtemps : la « cellule familiale » à l'origine de la famille, telle que l'entend l'article 8 de la CEDH, « ne se borne pas aux seules relations fondées sur le mariage (mais) peut englober d'autres liens ' familiaux ' de facto lorsque les parties cohabitent en dehors du mariage »

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Madame [S.] dans le respect de sa vie familiale et privée.

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et elle statue en violation des principes de bonne administration puisqu'elle ne prend pas en considération tous les éléments liés à la situation en l'espèce.

La motivation contestée ne répond dès lors pas ou prescrit de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit ». en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice ».

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

En ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments versés au dossier venant largement étayer la demande de la partie requérante ; la partie adverse n'a pas respecté le principe de minutie qui lui incombe.

Le principe de minutie implique notamment de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause. »

L'Office des Etrangers n'a pas respecté le devoir de minutie qui ressortit aux principes généraux de bonne administration et qui signifie que l'administration doit préparer ses décisions de manière soignée et doit prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier. (Le devoir de minutie et le principe de prudence paraissent en effet recouvrir une même réalité dans la jurisprudence du Conseil d'Etat.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Et n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi.

Le principe de bonne administration est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à la requérante et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La partie adverse n'a pas entendu la partie requérante avant de rendre la décision litigieuse.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte des éléments susmentionnés avant de rendre la décision litigieuse.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.

[...]

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Madame [S.] ;

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et na donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

Or, l'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée :

La partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Madame dans le respect de sa vie familiale et privée.

Or, Madame [S.] et Monsieur [B.] ont la ferme intention de contracter mariage et de fonder une réelle communauté de vie.

La partie adverse n'a nullement cherché à savoir quelle était la situation actuelle de la requérante.

Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan ze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft of er niet in slaagt aan te tonen dat zij deze termijn niet heeft overschreden. Verweerder heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de verplichting die, ingevolge artikel 74/13 van de Vreemde-lingenwet, op hem rust om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft hierbij ook toegelicht waarom hij verzoeksters wens om in België in het huwelijk te treden niet beschouwt als een beletsel om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Waar verzoekster stelt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die, samen met de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. Zij betwist ook niet dat zij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. In deze omstandigheden dient verweerder, conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in casu meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag spelen. Zij verwijst weliswaar naar artikel 8 van het EVRM, maar bewijst niet dat enig aspect van haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht of dat zij in België een gezinsleven, dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt, heeft. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat zij een gezinsleven heeft met de heer B. met wie zij stelt in het huwelijk te willen treden, dan nog kan niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing heeft namelijk niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat een gezinsleven in haar land van herkomst of elders niet mogelijk is. Verweerder heeft daarenboven terecht geduid dat de bestreden beslissing slechts tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het Rijk dient te verlaten en niet verhindert dat zij later op een legale wijze naar België terugkeert. Hij heeft ook duidelijk aangegeven dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in haar geval niet disproportioneel is ten aanzien van haar (voorgehouden) gezins- en familiale belangen. Verweerder heeft bovendien toegelicht dat “de intentie om te huwen” verzoekster hoe dan ook geen recht op verblijf geeft. De Raad benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van

verzoekster vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar intentie om met de heer B. te huwen. Zij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder andere relevante elementen onterecht over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Tot een schending van artikel 8 van het EVRM, kan, gelet op wat reeds werd vastgesteld, evenmin worden besloten.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en verweerder dient dit dus als zodanig in aanmerking te nemen. Er moet evenwel worden geduïd dat, zoals verzoekster zelf aangeeft, het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De Raad wijst erop dat verzoekster correct stelt dat, luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietig-verklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

De Raad merkt op dat in casu niet blijkt dat verzoekster, indien zij nog verder zou zijn gehoord, bijkomende relevante informatie aan verweerder had kunnen verstrekken. Verzoekster verwijst naar haar intentie om te huwen met de heer B. en het feit dat zij hiertoe inmiddels stappen heeft ondernomen. Verweerder was hier evenwel van op de hoogte en heeft, zoals reeds gesteld, geduïd dat de intentie om te huwen niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verzoeksters verwijzing naar haar huwelijksplannen, waarbij zij niet aangeeft dat zij in dit verband reeds concrete stappen heeft ondernomen, en haar bewering dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aantonen welke werkelijke schade de bestreden beslissing met zich brengt, maar waarbij zij nalaat dit enigszins te concretiseren, laten de Raad niet toe te besluiten dat zij nog dienstige gegevens had kunnen aanbrengen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat, indien zij bijkomend zou zijn gehoord, zij nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken die verweerder ertoe hadden kunnen brengen anders te beslissen of de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet te nemen.

Een schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden, blijkt niet.

2.2.5. Verzoekster maakt met haar beschouwingen evenmin aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2.6. Verzoekster laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij meent dat de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en artikel 3 van het EVRM zijn geschonden. Haar loutere verwijzing naar deze normen, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK